

§ 5. 1. Pracownikom objętym uchwałą nie przysługują dodatki pobierane dotychczas na podstawie przepisów:

- 1) § 2 ust. 1 uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzenia za pracę najniższej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) uchwały nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących,
- 3) § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów włączy do planowanego na 1973 r. funduszu płac państwowych jednostek organizacyjnych, w których została wprowadzona zasada wynagradzania ustalone na podstawie § 2 ust. 1 niniejszej uchwały, kwoty wypłacane dotychczas pracownikom zatrudnionym w halach maszyn zgodnie z § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady

Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352).

§ 6. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym oraz organizacjom społecznym wprowadzenie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w halach maszyn ustalonych na podstawie § 2 ust. 1 uchwały.

§ 7. Z dniem wejścia w życie zasad wynagradzania określonych uchwałą tracą moc:

- 1) uchwała Prezydium Rządu z dnia 8 listopada 1950 r. w sprawie premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr A-125, poz. 1545),
- 2) pismo okólne nr 30 Szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1953 r. w sprawie tymczasowego regulaminu premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr A-106, poz. 1429),
- 3) zarządzenie nr 56 Prezesa Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1956 r. w sprawie premiowania maszynistek (Monitor Polski Nr 18, poz. 251).

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jarošewicz*

139

ZARZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 22 maja 1973 r.

w sprawie obowiązku służby wojskowej kobiet.

Na podstawie art. 37 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. Nr 44, poz. 220 i z 1972 r. Nr 53, poz. 342) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Do służby wojskowej mogą być przeznaczone kobiety:

- 1) w okresie od początku roku kalendarzowego, w którym kończą osiemnaście lat, do końca roku kalendarzowego, w którym kończą trzydzieści pięć lat życia, jeżeli są zatrudnione w zakładach (placówkach) służby zdrowia i posiadają kwalifikacje zawodowe:
  - a) dietetyczki,
  - b) higienistki szkolnej,
  - c) instruktora higieny,
  - d) instruktora terapii zajęciowej,
  - e) pielęgniarki, pielęgniarki psychiatrycznej,
  - f) położnej,
  - g) pracownika socjalnego,
  - h) technika analityki medycznej,
  - i) technika dentyścycznego,
  - j) technika elektroniki medycznej,
  - k) technika elektroradiologii,
  - l) technika farmaceutycznego,
  - ł) technika fizjoterapii;
- 2) absolwentki akademii medycznych, w okresie od zakończenia studiów do końca roku kalendarzowego, w którym kończą 40 lat życia.

2. Do służby wojskowej mogą być przeznaczone kobiety (ust. 1), które zostały uznane za zdolne do tej służby ze względu na stan zdrowia.

§ 2. 1. Kobiety określone w § 1 poddaje się obowiązkowi stawienia się do poboru, jeżeli w roku kalendarzowym, w którym mają być przeznaczone do służby wojskowej, kończą nie więcej niż dwadzieścia cztery lata życia.

2. Pozostałe kobiety określone w § 1 poddaje się przeglądowi lekarskiemu.

3. Obowiązkowi stawienia się do poboru lub do przeglądu lekarskiego nie podlegają kobiety, które:

- 1) sprawują opiekę nad dziećmi do lat ośmiu;
- 2) sprawują opiekę nad dziećmi od lat ośmiu do szesnastu lub nad osobami wspólnie zamieszkałymi, zaliczonymi do I grupy inwalidów albo obłożnie chorymi, jeżeli opieki tej nie można powierzyć innym osobom;
- 3) posiadają uregulowany stosunek do służby wojskowej.

§ 3. 1. Kobiety poddane obowiązkowi stawienia się do poboru lub do przeglądu lekarskiego, które zostały uznane za zdolne do służby wojskowej (kategoria A) lub za zdolne do służby wojskowej na określonych stanowiskach (kategoria C), przenosi się do rezerwy.

2. Do rezerwy przenosi kobiety określone w § 1 ust. 1 powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab wojskowy właściwy ze względu na miejsce ich zamieszkania lub pobytu czasowego trwającego ponad 2 miesiące. Kobietom tym wydaje się wojskowe dokumenty osobiste.

§ 4. 1. Powiatowy (miejski, dzielnicowy) sztab wojskowy wydaje zaświadczenie według ustalonego wzoru kobietom, które zostały uznane:

- 1) za czasowo niezdolne do służby wojskowej i do służby w formacjach samoobrony (kategoria B);
- 2) za zdolne do służby w formacjach samoobrony (kategoria D) oraz
- 3) za trwale niezdolne do służby wojskowej i do służby w formacjach samoobrony (kategoria E).

2. Kobiety uznane za czasowo niezdolne do służby wojskowej i do służby w formacjach samoobrony (kategoria B) mogą być poddane ponownie obowiązkowi stawienia się do poboru lub do przeglądu lekarskiego — po upływie okresu trwania tej niezdolności.

§ 5. Traci moc zarządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 29 marca 1969 r. w sprawie obowiązku służby wojskowej kobiet (Monitor Polski Nr 16, poz. 129).

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Obrony Narodowej: w z. J. Urbanowicz

140

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 19 maja 1973 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali oraz zawieszenia poboru podatku od lokali.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 pkt 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 marca 1968 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zaniechania ustalania zobowiązań podatkowych w zakresie podatku od nieruchomości i od lokali oraz zawieszenia poboru podatku od lokali (Monitor Polski z 1968 r.

Nr 14, poz. 91, z 1970 r. Nr 27, poz. 225 i Nr 41, poz. 309 i z 1972 r. Nr 30, poz. 167) dodaje się lit. l) w brzmieniu:

„l) od lokali mieszkalnych w domu wielomieszkaniowym nabytych na własność od Państwa przez osoby fizyczne”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: S. Jędrzychowski

141

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 22 maja 1973 r.

w sprawie kursowego szkolenia kandydatów na kierowców i kierowców pojazdów samochodowych.

Na podstawie art. 20 ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1961 r. Nr 53, poz. 295 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) i § 228 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1968 r. Nr 27, poz. 183 i z 1972 r. Nr 55, poz. 382) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia dotyczą szkolenia kandydatów na kierowców i kierowców pojazdów samochodowych, prowadzonego w ośrodkach szkolenia kierowców w formie kursów stałych lub poza ośrodkami w formie kursów jednorazowych, stosownie do przepisów § 223 ust. 1 pkt 3 i 4 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 20 lipca 1968 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. z 1968 r. Nr 27, poz. 183 i z 1972 r. Nr 55, poz. 382), zwanego dalej „rozporządzeniem”.

2. Przepisy zarządzenia nie dotyczą szkolenia osób wymienionych w § 223 ust. 3 rozporządzenia.

§ 2. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o organie do spraw komunikacji lub oświaty, należy przez to rozumieć właściwy do spraw komunikacji lub oświaty i wychowania organ prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 3. 1. Zezwolenie na utworzenie i prowadzenie ośrodka szkolenia kierowców mogą otrzymać organizacje społeczne i instytucje państwowe, które:

- 1) posiadają zezwolenie na prowadzenie szkolenia kandydatów na kierowców i kierowców,
- 2) zapewnią prawidłową, zgodną z potrzebami terenu, lokalizację ośrodka,
- 3) zapewnią warunki niezbędne do prowadzenia szkolenia na właściwym poziomie, w szczególności w zakresie wykwalifikowanego personelu, odpowiednich pomieszczeń, pojazdów oraz pomocy do nauczania.

2. Pojazdy samochodowe i pomoce do nauczania powinny odpowiadać aktualnemu poziomowi techniki i zapewniać możliwość realizacji celów nauczania. Samochody używane do nauczania powinny być ponadto technicznie